

Treball (comorerista). *Desperta't Catalunya*

Les nacions són iguals en drets.

Les nacions són iguals en drets, independentment de llur grandària, força, maduresa o situació de fet. Les nacions no són iguals en deures: les nacions més madures, més evolucionades, més riques, tenen el deure d'ajudar les més endarrerides, més pobres o menys lliures a conquerir la llibertat, a gaudir de més progrés i benestar.

Les nacions isolades, tancades, no són del nostre temps. Les nacions més afines s'han d'unir per cercar plegades i fraternalment la nova civilització, per tal que les nacions més riques puguin ajudar amb mètode i més eficàcia les nacions menys afavorides. Només, però, les unions voluntàries són legítimes, són justes.

La llibertat d'unió pertany exclusivament als nacionals de cada nació i no als d'una altra, aliena i prepotent. Només els nacionals de cada nació tenen el dret de decidir amb quina altra nació i en quines condicions volen unir-se. El principi eix de la teoria nacional de Marx i Engels, de Lenin i Stalin, és aquest: l'exercici lliure del dret d'autodeterminació, dret inalienable i imprescriptible.

La voluntat d'unió només pot executar-se, però, en el si d'una nació lliure. Cal reconèixer, doncs, a cada nació –sense reserves mentals ni equívocs de conducta– el dret a la separació, el dret de constituir-se en Estat independent, sobirà. Perquè només la nació independent, sobirana, pot decidir veritablement amb quina nació veïna «X», «Y» o «Z» vol unir-se.

Catalunya és una nació oprimida per l'Estat feixista espanyol. El dret de Catalunya a separar-se de l'Estat espanyol, de constituir-se en Estat separat, independent i sobirà és, doncs, inalienable i imprescriptible. Com també és inalienable i imprescriptible el dret dels catalans a decidir, *ells sols i lliurement* amb quina nació veïna «X», «Y» o «Z» volen unir-se.

Separar-se per unir-se voluntàriament i lliure. Sobre aquest principi ha estat bastida la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

Aquest principi fou aplicat pel president Macià quan proclamà la República Catalana en el si de la Federació Hispànica el 14 d'abril del 1931 i pel president Màrtir Lluís Companys quan proclamà l'Estat Català el 6 d'octubre del 1934.

Principi, però, que no fou respectat per la República del 14 d'abril, tota vegada que l'Estatut plebiscitat pel poble català, lliurement i sobirana, no fou pas incorporat sense esmena ni discussió a la Constitució de la República espanyola. L'Estatut aprovat per les Corts Constituents fou una concessió i no pas el reconeixement d'un dret inalienable i imprescriptible de Catalunya. Amb tot, l'Estatut concretà un avenç magistral que obria el camí de la veritable solució dels problemes nacionals hispànics.

Ara, d'ençà de la victòria militar franco-falangista, Catalunya pateix una opressió nacional pitjor que la soferta sota la monarquia borbònica. Els catalans fórem els primers a acabar amb els Borbons. Els catalans serem els primers a acabar amb Franco (...). I els catalans exercirem el dret d'autodeterminació, dret inalienable i imprescriptible.